

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 493/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Lužická 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na verejné prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na náhradu škody rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4 C 6/2012 z 30. septembra 2013, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 46/2014 z 24. februára 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 505/2014 z 27. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na verejné prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a práva na náhradu škody rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 6/2012 z 30. septembra 2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 46/2014 z 24. februára 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 505/2014 z 27. januára 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd svojím napadnutým rozsudkom zamietol návrh sťažovateľa, ktorým sa domáhal zaplata sumy 1 277,90 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 12. septembra 2011 do zaplata a náhrady trov konania z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom. Sťažovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že mu vznikla škoda pozostávajúca z uhradených trov obhajoby v trestnom konaní dôsledkom vydania nezákonných rozhodnutí v období od začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia proti sťažovateľovi až po oslobodenie sťažovateľa spod obžaloby. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd svojím napadnutým rozsudkom potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že uznesenie o vznesení obvinenia nebolo nikdy porušením v zmysle podmienky pre uplatnenie si náhrady škody a „*Lehota na uplatnenie*

nároku začala plynúť po doručení rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To 15/2010, t. j. 11. 08. 2010...

V konkrétnej veci je však odôvodňovaný právny úkon, ktorý nie je v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Odôvodnenie nezákonnosti uznesenia vyšetrovateľa a právoplatnosť tohto procesného úkonu nevyvolali úkony právnej služby obhajcom a nie toto rozhodnutie policajta v služobnom pomere s Ministerstvom vnútra SR nie je nezákonným rozhodnutím, na základe ktorého bolo uplatnené právo poškodeného sťažovateľa.“.

Sťažovateľ tiež v sťažnosti vytkol vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, že „Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu 1. stupňa bez nariadenia pojednávania a tým účastníkovi odňal právo konať pred súdom. Ak by bolo totiž dodržané právo na verejné konanie a konanie v primeranej lehote, nebol by súdom vyvolaný problém vôbec vznikol...“.

Ak by totiž odvolací súd konal verejne, bol by okrem vyššie uvedeného musel rozhodnúť aj o pripustení dovolania v zmysle § 238 O. s. p. Ak by bolo dovolanie odvolacím súdom pripustené, išlo o právny názor mimoriadneho významu a kumulovalo by sa ešte viac neobjasnených skutočností. Tým, že nebol účastník upovedomený - predvolaný na odvolacie konanie, bola mu odňatá možnosť konať pred súdom.“.

Sťažovateľ namietol aj nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, čím podľa neho došlo k odňatiu práva konať pred súdom.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ uviedol, že „Odmietnutie dovolacím súdom je rozhodnutím rigoróznym a vychádzajúcim čisto zo zvyklosti aplikácie ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p. a podľa môjho názoru aj nesprávnej aplikácie ustanovenia § 238 ods. 3 O. s. p.“.

Ak totiž porušením práva na konanie pred súdom a porušením práva na verejné prejednanie veci v primeranej lehote nedošlo odvolacím súdom k rozhodnutiu o prípustnosti dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, tak dovolací

musí skúmať v zmysle zásady oficiality takpovediac ex offo aj dovolaním nevytýkané iné dôvody pre povolenie dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. Musí ale skúmať aj to, či odvolací súd mal aj bez návrhu účastníka konania, ktorý bol zbavený práva konať pred súdom, či sú naplnené zákonné podmienky, aby bolo dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku prípustné! Dovolací súd musel skúmať, či ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.“.

Sťažovateľ napokon zhrnul, že „Súd I. stupňa v konaní o náhrade škody rozhodol a porušil čl. 6 ods. 1 Dohovoru, t. j. právo na spravodlivý proces. Odvolací súd porušil právo na spravodlivý proces, porušil právo na rovnosť strán, porušil právo konanie viesť verejne a aj odôvodnením porušil právo na možnosť konať pred súdom a porušil aj právo na účinný opravný prostriedok.

Dovolací súd porušil právo na spravodlivý proces a neskúmal, či odvolací súd mal pripustiť dovolanie. Porušil právo na konanie pred súdom, keď neodôvodnil, že právoplatné a vykonateľné rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave neboli rozhodnutiami, ktoré v príčinnej súvislosti vyvolali trovy obhajcu, a tým spôsobili sťažovateľovi škodu.“.

Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti žiadal vydať tento nález:

«I. Uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo 505/2014 zo dňa 27. 01. 2016 boli základné práva sťažovateľa na náhradu škody, prerokovanie jeho veci verejne, bez zbytočných prietáhov, v primeranej lehote, v jeho prítomnosti a právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené.

II. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6Co 46/2014 zo dňa 24. 02. 2014 boli základné práva sťažovateľa na náhradu škody, prerokovanie jeho veci verejne, bez zbytočných prietáhov, v primeranej lehote a v jeho prítomnosti a právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené.

III. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 4C 6/2012 zo dňa 30. 09. 2013 boli základné práva sťažovateľa na náhradu škody, prerokovanie jeho veci verejne, bez zbytočných prietáhov, v primeranej lehote a v jeho prítomnosti a právo na účinný

opravný prostriedok podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené.

IV. Ústavný súd SR ruší Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo 505/2014 zo dňa 27. 01. 2016 a jemu predchádzajúci Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6Co 46/2014 zo dňa 24. 02. 2014.

V. Ústavný súd SR mení Rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 4C 6/2012 zo dňa 30. 09. 2013 nasledovne:

„Žalovaní 1/ Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 84 Bratislava a 2/ Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.277,90 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.277,90 € od 12. 09. 2011 do zaplataenia poštovým poukazom na adresu trvalého bydliska sťažovateľa: [REDAKOVANÉ] do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.“

„Žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 247,51 € s DPH na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jozefa Holiča vedený [REDAKOVANÉ] číslo účtu: [REDAKOVANÉ] do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.“

VI. Sťažovateľovi sa priznáva nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- €, ktoré sú porušovatelia povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť k rukám sťažovateľa do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti nálezu.

VII. Sťažovateľovi sa priznáva nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom SR vo výške 363,79 € s DPH, ktoré sú porušovatelia povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Jozefa Holiča vedený v [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti nálezu.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z uvedeného vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu, keďže ho už preskúmal

na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 6/2012 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti rozhodnutiu krajského súdu bral do úvahy neskoršie napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v dovolacom konaní, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol, a preto nepovažoval v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sťažnosť v tejto časti za oneskorenú, pretože lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu je v prípadoch procesného rozhodnutia dovolacieho súdu považovaná za zachovanú (pozri rozsudok ESLP z 12. 12. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). V takýchto prípadoch sa potom lehota určená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počíta od právoplatnosti procesného rozhodnutia dovolacieho súdu.

Ústavný súd preto predloženú sťažnosť v časti namietajúcej napadnutý rozsudok krajského súdu ako súdu dovolacieho nepovažoval za oneskorene podanú, a to aj vzhľadom na skutkovú okolnosť včasnosti sťažnosti v časti namietajúcej napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu nemajúci oporu v zákone. Krajský súd vo svojom rozsudku uviedol, že *«Odvolací súd*

je zhodne so súdom prvého stupňa toho názoru, že jediným rozhodnutím vykazujúcim znaky „nezákonného rozhodnutia“, od ktorého žalobca mohol odvíjať nárok na náhradu škody, je uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zo dňa 30. 5. 2000 č. k. ČVS: [REDACTED]. Keďže toto bolo vydané pred 1. 7. 2004 správne postupoval súd prvého stupňa, keď žalovaný nárok posudzoval podľa zákona č. 58/1969 Zb. (§ 27 zákona č. 514/2003 Z. z.). Ďalšie žalobcom označené rozhodnutia súdov nemožno považovať za nezákonné, keďže tieto nenadobudli právoplatnosť. V tejto súvislosti treba uviesť, že zák. č. 58/1969 Zb. (§ 4 ods. 1 prvá veta) rovnako ako zák. č. 514/2003 Z. z. (§ 6 ods. 1 prvá veta) viažu vznik nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím na to, že nezákonné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a následne bolo zrušené prípadne zmenené príslušným orgánom. Ani jedno z vyššie uvedených rozhodnutí Okresného súdu Bratislava III, ktorými bol žalobca uznaný vinným zo spáchania trestného činu sprenevery, nenadobudlo právoplatnosť, pretože tieto rozhodnutia zrušil odvolací súd, ktorý napokon žalobcu právoplatne oslobodil spod obžaloby. Rovnako možno súhlasiť so súdom prvého stupňa, že podanie obžaloby nie je nezákonným rozhodnutím ani nesprávnym úradným postupom. Týmto je jedine uznesenie o vznesení obvinenia.

Je ustálenou súdnou praxou, že podľa zákona č. 58/1969 Zb. zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom trestného súdu. Pretože zákon tento nárok výslovne neupravuje, vychádza sa z analogicky z najbližšej úpravy a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, keď rozhodnutie, ktorým sa trestné stíhanie začína, nebolo pre nezákonnosť zrušené. Neposudzuje sa tu správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania (nejde o nesprávny úradný postup), rozhodujúci je výsledok trestného stíhania (rozsudok NS ČR 1 Cz 6/90). Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu totiž zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby, ak k nim došlo z určitých dôvodov. Pri takomto výsledku trestného stíhania je totiž treba vychádzať z toho, že obvinená osoba trestný čin nespáchala, a že teda nemalo byť proti nej vznesené obvinenie. Ak fyzická osoba vynaložila náklady na trovy obhajoby v trestnom konaní, štát

zodpovedá za takto vzniknutú škodu podľa ust. § 1 zákona č. 58/1969 Zb. Z týchto dôvodov je na premlčanie takéhoto nároku treba aplikovať ustanovenia o premlčaní nároku zo zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Z toho vyplýva, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (uznesením o vznesení obvinenia) pozostávajúcej z trov obhajoby v trestnom konaní. Napriek tomu nebolo možné žalobcovi nárok priznať, keďže žalovaní dôvodne vzniesli námietku premlčania.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou pre uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, beží premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia najneskôr sa toto právo premlčí za 10 rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

V prejednávanej veci bolo žalobcovi nezákonné rozhodnutie (uznesenie o vznesení obvinenia) doručené najneskôr 7. 6. 2000 a preto týmto okamihom mu začala plynúť desaťročná objektívna premlčacia doba na uplatnenie žalovaného nároku. Táto uplynula dňom 7. 12. 2010 (predĺžená o 6 mesiacov predbežného prerokovania nároku). Žalobca doručil žalobu na súd prvého stupňa až dňa 11. 1. 2012, teda oneskorene - po uplynutí premlčacej doby. V tomto smere odvolací súd poukazuje na to, že žalobcovi bolo oznámené právoplatné oslobodzujúce rozhodnutie dňa 15. 4. 2010, t. j. žalobca mal stále možnosť uplatniť svoj nárok žalobou podanou na súd v rámci plynutia tak subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby (mal na to približne 8 mesiacov). V danej veci teda nenastal prípad, že by k oslobodeniu spod obžaloby došlo až po uplynutí 10 - ročnej objektívnej premlčacej doby. Možno teda uzavrieť, že súd prvého stupňa správne ustálil, že nárok žalobcu na náhradu škody je premlčaný a keďže žalovaná sa premlčania dovolala, nebolo možné premlčané právo žalobcovi priznať (§ 100 ods. 1 Obč. zák. v spojení s § 20 zák. č. 58/1969 Zb.).».

Skutkové a právne závery krajského súdu sú v napadnutom rozsudku zdôvodnené riadne a presvedčivo, rozsudok nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti.

Ústavný súd tak nezistil také zásahy do práv sťažovateľa, ktoré by boli z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa odôvodňujúcu porušenie jeho práv ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažností na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv.

Sťažovateľ v sťažnosti tiež namietal, že krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu bez nariadenia pojednávania, sťažovateľ nebol predvolaný na odvolacie konanie, čím mu bolo odňaté právo konať pred súdom. K tomu ústavný súd uvádza, že podľa § 214 Občianskeho súdneho poriadku odvolací súd môže o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania, okrem prípadov uvedených v odseku 1 písmeno a) až d) predmetného ustanovenia. Sťažovateľ nepoukázal na existenciu žiadneho z uvedených prípadov, kedy by bol predseda senátu krajského súdu povinný nariadiť pojednávanie na prejednanie odvolania, a preto je táto námietka sťažovateľa neodôvodnená.

Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že je výlučne na úvahe odvolacieho súdu, či vysloví vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a je irelevantné tvrdenie, že ak by *„odvolací súd konal verejne, bol by okrem vyššie uvedeného musel rozhodnúť aj o pripustení dovolania v zmysle § 238 O. s. p.“*.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

3. Sťažovateľ v sťažnosti tiež namietal porušenie svojich práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo ním podané dovolanie odmietnuté ako neprípustné

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže

konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z § 237 Občianskeho súdneho poriadku výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písm. a) až písm. g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 a § 239 Občianskeho súdneho poriadku.

Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom uznesení zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľa odmietnuť ako neprípustné, a to jednak podľa § 238 Občianskeho súdneho poriadku, ako aj podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku.

Otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie

do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti ním podaného dovolania nestotožňuje, ústavný súd napokon dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa odôvodňujúcu porušenie jeho práv ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemôže byť v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením práv sťažovateľa aj preto, že toto porušenie sa nedá vyvodit' iba z určitého výkladu a aplikácie platných procesných noriem upravujúcich postup občianskoprávných súdov v opravných konaniach (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016